

ПАЛКИЙ ПРИВІТ ДЕЛЕГАТАМ

XXII ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ!

ВІД КОНФЕРЕНЦІЇ ДО КОНФЕРЕНЦІЇ

КВІТЕНЬ 1980 РОКУ. Країну облетіла радісна звістка: в польоті — космічний корабель «Союз-35», екіпаж якого очолює вихованець Олександрійської міської комсомольської організації Леонід Іванович Попов. Десятки комсомольсько-молодіжних колективів Кіровоградщини зарахували славного космонавта до свого складу.

СЕРПЕНЬ 1980 РОКУ. Обком комсомолу і газета «Молодий комунар» оголосили змагання на приз імені космонавта-земляка Л. І. Попова «Комсомольській організації — переможцю змагання на жнивях». Першим його володарем стала Новоукраїнська районна комсомольська організація.

ЛЮТИЙ 1981 РОКУ. Комсомольсько-молодіжна зміна гірничих робітників очисного гібою шахти «Верболозівська», очолювана В. І. Орловським, зобов'язалася до XXVI з'їзду КПРС видати на-гора 2 тисячі тонн надпланового вугілля. Напередодні відкриття партійного форуму молоді шахтарі рапортували: є 2000 тонн!

ЛИПЕНЬ 1981 РОКУ. Секретаріат ЦК ЛКСМУ, Головний комітет Виставки досягнень народного господарства УРСР, колегії Міністерства сільського господарства УРСР, Міністерства радгоспів УРСР, Державний комітет УРСР по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства, Державний комітет УРСР по профтехосвіті розглянули підсумки республіканського огляду технічної підготовки сільської молоді та використання техніки молодими механізаторами за 1980 рік. Кіровоградську обласну комсомольську організацію визнали переможцем огляду.

БЕРЕСЕНЬ 1981 РОКУ. Відбулося XI засідання міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Секретар Толбухінського окружного ДКСМ Драгні Манковський вручив групкомсоргові тракторної бригади № 2 колгоспу «Перше травня» Маловисківського району Віталію Демченку перехідний Червоний прапор Толбухінського окружного ДКСМ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 27 лютого 1982 року • № 25 (3065).

Ціна
2 коп.

ДЕЛЕГАТИ

СЕКРЕТАР РАЙКОМУ

Четвертий рік орденоносну комсомольську організацію Новоукраїнського району очолює Олексій Козловський. Чимало хороших зроблено за цей час, іще більше важливих справ у молоді попереду. Комсомольський ватажок добре знає проблеми сільськогосподарського виробництва (закінчив ремонтно-технологічний факультет КІСМУ, працював заступником голови по роботі з молоддю в кооперативі «Дружба»), знає і потреби молоді, вміє спрямувати ентузіазм спільний у потрібне русло. В райком він прийшов не новачком. Три роки поспіль його обирали членом комсомольського бюро факультету. З першого дня своєї діяльності на посту секретаря Олексій з головою поринув у роботу. Нині вже можна говорити про результати. В тому, що в минулорічній жінка молоді хлібороби вийшли переможцями соціалістичного змагання серед комсомольських організацій області, вдаре підряд заволоділи перехідним призом обкому комсомолу імені космонавта-земляка двічі Героя Радянського Союзу Л. І. Попова, вагома частка її секретаря.

Людина утверджує себе ділами. А їх у першого секретаря райкому комсомолу вистачає.

РОБОТА НА РАДІСТЬ

Чимало трудових династій ударно працюють у цехах кіровоградського заводу «Червона зірка». Справу батьків продовжують діти. Щороку виробничі колективи підприємства поповнюються випускниками шкіл, училищ, технікумів, вузів. Кожному тут є робота до душі, кожен може повністю розкрити свої творчі можливості — для цього на заводі створені всі умови.

Олена Артем'єва вибрала спеціальність токаря, четвертий рік працює в механоскладальному цеху № 3 у бригаді токарів Миколи Івановича Ключинченка. Наставник Валерій Васильович Кузьменко допоміг Олені опанувати тонкощі токарної справи. Учень виявився здібним. Нині її денний виробіток становить 170—180 процентів, всю продукцію робітниця дає з першого гред'явлення, зараз працює в рахунок листопада. Взяті соціалістичні зобов'язання — виконати річну програму до з'їзду комсомолу — вона майже виконала.

За творчий неспокій, уболівання за справи колективу, активну життєву позицію обрали комсомольці Олену делегатом обласної звітно-виборної комсомольської конференції.

ВІЯВ ОСОБЛИВОЇ ПОШАНИ

Завідувачу центральною аптекою № 33 Маловисківського району Ольгу Красну вже втретє обирають делегатом обласної комсомольської конференції. Це — вияв особливої пошани. За сумлінну працю, за активну громадську діяльність... Очолований нею колектив постійно справляється зі своїми плановими завданнями. Комсомольська організація, секретарем якої Ольга була донадавна, — одна з кращих у районі.

Нині молода комуністка Ольга Красна виконує обов'язки заступника секретаря партійної організації аптеки.

Вперед лети!

Сьогодні, в день відкриття обласної звітно-виборної комсомольської конференції, ми ведемо поїзд маршрутом Кривий Ріг — Західний кордон СРСР. Це право наш екіпаж виборів у соціалістичному змаганні комсомольсько-молодіжних бригад вантажної електровозної колонії імені 60-річчя комсомолу України Знамен'яського локомотивного депо. Колона добре попрацювала минулого року: виробниче завдання перевиконала, молоді залізничники перевезли додатково 681 917 тонн важливих народногосподарських вантажів, зекономили 138 481 кіловат-годину електричної енергії.

Сьогодні ми ведемо великогазовий состав на заощадженій електричній енергії. За вікнами електровоза пролітають міста і села, засніжені поля, переліски. Напружений ритм роботи відчувається несеюди. Комсомольці і молодь країни готуються гідно зустріти наступні з'їзди комсомолу. В цьому є частка й нашої праці.

Екіпаж електровоза:
машиніст Олександр
ГОРДІЄНКО, помічник
Юрій КУЗЬМІН.

Пам'яті Василя Дикого

Минулої осені комсомольці 26-ї групи фізико-математичного факультету Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна виступили з ініціативою — створити кімнату-музей колишнього секретаря комітету вузу Василя Дикого. Він очолював підпільну молодіжну організацію, що діяла в Кіровограді під час Великої Вітчизняної війни.

Ініціативу групи одностайно підхопили хлопці й дівчата інституту. Студенти вже зібрали десятки рідкісних фотографій і цінні документи матеріали, оформляють біографічні дані В. Дикого, розшукують його товаришів по боротьбі з ворогом.

Перших відвідувачів музей-кімната прийме в День Перемоги.

Я. БОЙКО,
член комітету
комсомолу педінституту.

Вагомий

ефект

слова

26 молодих механізаторів і шоферів нашого колгоспу відвідують політзаняття, на яких вивчають курс «Бережливості — риса комуністична». Їхній пропагандист — голова правління Антон Антонович Лопатка — досвідчений викладач, хороший методист. Він багато робить для того, щоб вивчення теоретичного матеріалу у школі комсомольського політвчання, допомагало слухачам у подальшій практичній роботі, сприяти зростанню їхньої політичної культури. Так, наприклад, пропагандист доводить кожному комсомольцю складати особисті соціалістичні зобов'язання на 1982 рік, значну увагу приділяючи при цьому питанням економії і бережливості.

Між слухачами розгорнулося соціалістичне змагання за вагомий особистий рахунок економії. Першість у цьому утримує водій Омелян Петренко. Нині він возить шебін для будівництва дороги і забезпечує шляхачам ритмічну роботу. Щоденний виробіток комсомольця становить 160—180 процентів, а економія пального і мастила — 15 процентів встановленої норми витрати.

Тепер Омелян планує можливу економію пального і робочого часу на жнивках, бо має памір і шийний року сісти на СК-5, яким торік зібрав більше 7 тисяч центнерів зерна і виїшов переможцем районного змагання молодих хліборобів. Стільки ж планує О. Петренко зібрати і наступного року.

Приклад передовика виробництва, активного слухача наслідують й інші молоді механізатори. Як добилися господарі економлять кожен грам пального, кожну робочу хвилину тракторист С. Кобильчак, ланковий ланки по вирощуванню буряків О. Закрипичний та інші.

М. САРАФАНЮК,
секретар і комітету
комсомолу колгоспу
імені Куйбишева,
Гайворонський район.

— 1 —

По закінченні восьмиріч-ки батько сказав синові:

— Поки ми ще живі та здорові, йди, сину, вчитися, аби мати спеціальність, яка тобі до душі. Любиш коло трактора ходити — вчись на тракториста, а задумав кудись податися — не станемо пересилити, все одно по-нашому не вийде.

Вибирати Вікторозі не доводилось. Йому подобалося село, подобався степ — широкий, скільки оком сягнеш, з достатком пшеницями під високим сонцем і гірким полиновим цвітом, подобалися трактори і комбайни в степу — величні, потужні, податливі людському розуму й рукам.

П'ятнадцятирічний Миколенко вже тоді пізнав радість механізаторських буднів. Бо, мабуть, якби не наїкнули, що визначили його покликання, то ще не відомо, чи став би він таким, яким є тепер. Сестрин чоловік, Леонід Бочка, взяв його тоді на трактор, навчив водити, дозволяв навіть подлубатися у нурощах машини і мав з того неабияке задоволення, адже знайшов для хлопця захоплення. І лише згодом зрозумів, що це не захоплення, а — поклоніння, любов.

У Новгородніському СПТУ Віктор вивчав механізаторську справу з неабияким інтересом, гордився тим, що, як небагато його ровесників, мав невеличку практику, але й не забував ніколи, що він початівець порівняно з тими, ким із заздрістю мріявся минулого пам'ятного літа.

І вже на перших порах роботи в тракторній бригаді старші трактористи відзначили: цей молодий Миколенко доб'ється більшого, ніж його ровесники, бо ж беручий він у ділі.

А ще через сім років, коли в «Перше травня» надійшло задово до жнив три новеньких «Колосів», вирішили дати комбайни найдостойнішим: старшим, досвідченим Володимирів Прокоповичу Новохатьку, Борисові Дмитровичу Бутенку і молодому, але безперечно кращому члену механізаторського колективу Вікторові Миколенку.

— 2 —

Петро Баланин, молодий механізатор колгоспу «Перше травня», розповідає:

— Торік, пам'ятаю, се-

ред жнив щось зробилося з моєю «Нивою»: зупинилася, і, як кажуть, хоч плач, хоч скаж. А пеще ж немилосердно, пшениця стоїть стіною, ані тобі вітерця, щоб шелестував: таке, що бери тільки зараз, бо завтра лягне зверху, то схочеш, а не візьмеш... А тут же тобі як на гріх! Я й туди, я й сюди — не беру. Та ще й технічна служба досі загавилася. Ну, думаю, оце тобі «сам пан, сам хазя-

Знайомтеся:

член ЦК ЛКСМ України, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора механізатор колгоспу «Перше травня» Петрівського району Віктор Миколенко.

Коли зацвітають полини

НА ЗЕМЛІ — ГОСПОДАР

Впідосж Інгульця, від самої Олександрії аж до Миколаївщини, на обох берегах лежить село. І вулиці не відділяють далеко від річки, а лягли ще здавна обабіч зливистої тихої течії (люди колись не дарма селилися біля річки, бо вода — це життя).

Село Чечелівка — не винятком. На нійна кілометрів розтагнулося село понад Інгульцем, збігає до річки горбатими горбами, яких тільки втоптана стежка попіл низкорослими вербами не пусиас сползснутися у неквапливому плінні степового потоку.

Саме це село, що з десяти років стало для нього рідним, і вибрав для проживання Віктор Миколенко. Він любить його, любить людей, які живуть тут. І наже про це щиро, відверто.

Іні — помічником воно не так відповідально, а коли дали кермо в руки...

Ні, не стане кебети, думаю, треба Миколенка похвалити. Тільки подумав про це, а він уже, бачу, прощує через буряки (на сусідньому кліні носив), запліжжени увесь — одні очі блищать з-під козирка. «Що таке, — питає, — чого став?» — «Та, мабуть, — жажу, — мотор барахлить, бо вже з усіх боків обдивився, але нічого не можу знайти». А він: «Ти про мотор не поспішай, новий у тебе мотор, не міг він...» Ну, обдивився, позглядав у всі усяди, а тоді: «Ти-но спробуй прочистити всього комбайна. Він у тебе посиченою соломом забитий...» Сам же й пособие. А коли я вже сів за кермо і рушив, то він хоч би пальцем на мене посварився (і ні тоді, ні пізніше), а тільки кианув підбодоряно, примруживши око: ну, давай, моалав...

— 3 —

Віктор обірвав розмову, і я помітив у його очах журу. Помовчав трохи, а далі продовжив:

— Як прийшов у тракторну бригаду тринадцять років тому, то була тут своя комсомольська організація, понад 20 комсомольців працювало, а н-

В. БОНДАР.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

ДАРУЄ НАТХНЕННЯ

Нині наша молочнотварна ферма — одна з кращих у районі. Але так було не завжди. Комсомольська організація колгоспу «Комінтерн» силля, активна. Але і вона раніше не була такою. Не знаю, як хто, а я вбачаю між цими фактами пряму залежність.

Пам'ятаю, прийшла я на ферму відразу після шко-

ли. Попрацювала трохи, освоїлася і... сумно стало. Кожен мав сам по собі. А запропоновано зробити це не будь разом — дивуються:

«Чити багато можемо ми, група людей?» Не колектив, а група... Так би, мабуть, тривало й далі, якби не ітручання комітету комсомолу. Разом склали ми перспективний план, разом приступили до його виконання. Тоді й з'ясувалося, що нашому невеликому колективу під силу зро-

ЛИСТ СУЧАСНИКА

бити багато. Обладнати тутотом тваринництвом, наприклад. Чи організувати суботник по загогівлі корнів для громадської худоби.

Значайно, це позитивно вплинуло на результати нашої праці. Дисципліна, дотримання лимої зоотехніч, відповідальний підхід до виконання кожної операції — все це стало на фермі нормою.

У нашому соціалістичному суспільстві людині

важко уявити себе поза колективом. У колективі формується її характер, воля, разом з колективом вона росте. Отак і я. За кілька років із початкуою доярки виросла у тринадцятирічну. Очоліла районне змагання молодих доярок, двічі станала переможцем обласного конкурсу майстрів машинного доїння. Наступного року прагнутиму надіти

стільки, скільки моя ко-лишня наставниця, Герой Соціалістичної Праці Олена Іванівна Новак — 4500 кілограмів молока від корови.

Впевнена, що й мої колеги, котрі прийдуть на ферму завтра, черпатимуть, як і я, натхнення у праці.

Т. СОКУРЕНКО,
доярка колгоспу «Комінтерн».

Бобринецький район

У ЗАГАЛЬНИЙ нарядний шахти злегка побринькувала гітара. Чотирі юнаки наспівували модну мелодію. Поруч молоді гірники юрмилися навколо великої шахової дошки, де розігрувалася одна з вирішальних партій Анатолія Карпова на останньому чемпіонаті світу. Було людно і в нарядній першій вуглевидобувній ділянці. Секретар комсомольської організації Володимир Шинкаренко разом з Миколою Скалозубом старанно виводили цифри на дошці показників. Кріпильники Сергій Задаєнко і Вадим Додатко захоплено обговорювали вдале закордонне турне радянських футболістів. Веселі голоси,

ШАХТАРСЬКИЙ ПОЧЕРК

сміх долинали з-за дверей інших нарядних.

Наближався час початку наряду. Прибували начальники ділянок, їхні заступники, бригадири вуглевидобувних і прохідницьких бригад, гірничі майстри, маркшейдери. Обличчя збудженні, навіть, здавалося, безтурботних юнаків ставали зосередженими, очі вдумливими.

Бригадир передової комсомольської бригади почесний шахтар Микола Іванович Мірошніченко ще раз уточнює завдання зміни і першим прямує до виходу.

Спаахнула сигнальна

лампа, чути різкий дзвінок, і кліть з гірниками повільно опускається на підземні горизонти, де молоді шахтарі вступають у двобій з віками спресованими природою вугільними пластами, щоб дати людям тепло і світло.

— Кажете, що в бригаді багато молоді, — починає розмову бригадир. — Інакше не можна. У вибої працює нова вуглевидобувна техніка, механізовані комплекси, потужні прохідні комбайни, складні конвейери для транспортування палива. Без знань, кмітливості і сили молодих тут не обійтись.

Ного доповнює секретар комітету комсомолу шахти Володимир Григораш, у якого теж чималий гірничий стаж.

— На шахті 260 комсомольців. Понад 200 із них працюють у лавах. Багато з них стали комуністами. Немає серед комсомольців відстаючих.

На шахті «Світлошальська» працює 12 комсомольсько-молодіжних колективів, серед них — вуглевидобувна бригада М. І. Мірошніченка, яка не раз досягала найвищого видобутку палива не тільки на шахті, а й серед колективів виробничого об'єднан-

ня «Олександрівугілля». Далеко за межами Придніпровського вугільного басейну відомі славі трудові діла комсомольсько-молодіжної бригади прохідників Віктора Прохоренка. Йі групокомсорг Олександр Касаткін з гордістю повідомляє, що за підсумками трудового сусперництва підземних скориходів торік бригада виборола перше місце у республіці, завоювала першодний Червоний Прапор ЦК ЛКСМУ і Міністерства вугільної промисловості УРСР в соціалістичному змаганні комсомольсько-молодіжних шахтарських колективів.

Гордість шахти — комсомольсько-молодіжні зміни гірничих майстрів Костянтина Бендерова з дру-

гої, Івана Лебедева з третьої вугледобувної ділянки...

Після трудової зміни молоді гірники зібрані в шахтарському червоному кутку. Обговорювали соціалістичні зобов'язання на честь XXIV з'їзду комсомолу України, XIX з'їзду ВЛКСМ, 60-річчя утворення СРСР. Кожної зміни давати надпланове вугілля і погонні метри гірничих виробок вирішав комсомольці. Сьогодні молоді робітники держать, щоб намічене стало дійсністю, аби дати Батьківщині тисячі тонн надпланового палива, бо державна — синонім молодості.

М. ІВАШКІВ,
лауреат премії Спілки журналістів СРСР,
м. Олександрія.

ІДЕЙНИЙ ГАРТ

ЩАСЛИВІ ПЕРЕМІНИ

СТОРИНКИ ЩОДЕННИКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОПАГАНДИСТА АНАТОЛІЯ ВОРОНЕЦЬКОГО

Буває ж таке: живе людина, нічим не відрізняючись від інших. Учаться, працює, ходить на комсомольські збори, бере участь у всіх заходах. І не підозрює, що має талант організатора, що може сама вершити добрі діла, мчати і вести за собою інших...

Так було й у Анатолія Вороньцького. Вчився в Івано-Франківському медичному інституті, жив студентськими турботами, інтернатуру проходив на Кіровоградщині. Про те, що стане ватажком молодих медиків у Новомиргороді, а потім і їхнім ідейним наставником, — навіть і думки не припускав.

... Минуло два з половиною роки. І став Анатолій Вороньцький людиною незамінною...

22 листопада 1979 року

Досі я не знав, що підготувати комсомольські збори так складно. По-моєму, сьогоднішні збори вдаліся. Хоча й перші...

На переставі захоплюватися Валентиною Леонідівною Новиковою. Справжній комуніст, чудова людина. Розповідає на політзаняттях так, що хочеться негайно взятися за справу, яку вона пропонує. Ось і на комсомольські збори прийшла сама. Відчула, що хвилююся, допомогти вирішила. Першою й слова попросила. І так повела мову про честь білого халата, що ніхто не міг мовчати...

Для мене вірець у всьому — комуніста Валентина Леонідівна Новикова.

1 жовтня 1980 року

Сьогодні — перше політзаняття. Більшість медсестер працювали в полі, та на заняття прийшли всі.

Мене обрали заступником пропагандиста. Довіра сиділа з Валентиною Леонідівною в червоному кутку: вирішив відразу ознайомитися з її планами, ввійти в курс нових обов'язків.

Спитав, як вона готується до занять. Виявляється, це ціла наука. До того ж не проста. Зайшла мова про вміння налагоджувати кон-

такти з аудиторією, про психологічний бар'єр. Як лікар, я висловив свою думку з цього приводу...

8 квітня 1980 року

Вперше відповідав на запитання так, що задоволений сам собою. Курс же цікавий який — «Основи наукового атеїзму». Для лікарів він просто необхідний, бо є ж ще хворі, котрі звертаються до нас, побувавши спочатку у всіх шептуків і знахарів. Я вже з кількома бабусями на цю тему розмовляв. І, здається, переконав, що лише зашкодили їм ті знахарські ліки.

За рік зробив іще одне відкриття: слово пропагандиста — це не просто слово. Воно повинне людей кликати, вести вперед, запалювати.

1 жовтня 1981 року

Іще один рік почався. Навчальний. У системі комсомольського політнавчання. Тепер я — пропагандист. Отже, вчитель, виконавець і наставник. Найвідповідальніше доручення.

Більшість слухачів — новачки в колективі. А курс вивчатимемо відповідальний — «Учення, що перетворює світ». Тепер засяду за індивідуальні плани роботи із слухачами...

м. Новомиргород.

ВУЛИЦЯ МОЛОДИХ

Фото-репортаж

Через 12—15 років на цій вулиці часніше, ніж на будь-якій іншій у селі Березівці, звучатимуть веселі переступи, мчатимуть завітчані паперовими пістольками ружами коні («Жигулі», «Москвичі», «Волги»), пектимуться високі рум'яні корови і лунатиме одвічне традиційне «Гірко!». Згодом, бо пили середній вік мешканців Молодіжної ще не переступив трьох десятків. І живуть тут комсомольські сім'ї, гордість і надія колгоспу імені Петровського Устимівського району.

Нея і Дмитру Середю та їхній доньці Яринці 1981 рік запам'ятається. Тоді вони поселилися на Молодіжній. Це право молоді подружжя заслужило сумлінною працею: дружина — одна з країнних кравців КМК місцевої зв'язково-ремесельної фабрики, чоловік старанно трудиться механіком у кормоцеху.

Щороку Молодіжню, закладена позаминулої п'ятірки, поповнюється новими жителями. Господарство піклується про молоді. Є де в селі провести змістовно вільний час. На фермах, тракторних станах створено чудові умови для високопродуктивної праці.

Березівка повеселена в своєму завтрашньому дні. Бо виростають тут молоді хлібороби, бо закладаються нові молодіжні вулиці.

На знімках: Нея і Дмитро СЕРЕДІ з дочкою перед новим будинком; ще недавно у цій квартирі Середі святкували новосілля; вулиця Молодіжна сьогодні. Фото В. ГРИБА

Назавжди

З нами

Ми йдемо шляхами слави героїв, які віддали своє життя заради нашого щастя. Включившись у Всесоюзну пошукову експедицію «Літопис Великої Вітчизняної», ми за гін збираємо матеріали про воїнів 299-ї стрілецької дивізії, котрі визволяли наше село від німецько-фашистських загарбників. Піонери і комсомольці налагодили листування з 450 колишніми фронтовиками — наші йшли від них епогеї, фотографії. Всі ці матеріали стануть експонатом кімнати бойової слави, яку ми щойно оформляємо. В центрі експозиції про подвиги визволителів села — монтаж про Героя Радянського Союзу, колишнього замполіта батальйону Павла Антоновича Остапенка, що загинув у бою, визволяючи Букварку. Ім'я цього загиблого носить наша піонерська дружина. 17 лютого ми зібраними на урок мужності, щоб спом'янути П. А. Остапенка в день його народження.

Нині ми заповнюємо анкети учасників Великої Вітчизняної війни. Буде створено спеціальну книгу про кожного із 131 одностельця, що захищав Батьківщину.

ЗАГІН ЧЕРВОНІХ СЛІДОПИТІВ БУКВАРСЬКОЇ ВОСЬМИРІЧНОЇ ШКОЛИ ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РАЙОНУ.

Всього два дні

НА КОНКУРС «НАС ЄДНАЛО БРАТЕРСТВО»

Вони були останніми в житті сфрейтора Кузьми Гуренка — стрільця 9-ої стрілецької роти Криворізької Червонопрапорної дивізії, яка брала участь у прориві ворожої оборони на південь від міста Бендери Молдавської РСР. Попереду було село Попяська.

Стояв гарячий серпень. Кузьма Гуренко частенько прикладав до вуст флягу. Тепла вода спраги не загмувала, але дихати ставало легше. Здавалося, що сонце навмисне зависло у зеніті, піт заливав чоло. Як і завжди, поруч в околі лежав рядовий Гусев.

— Ти знаєш, Сашко, про що я зараз думаю? — звернувся до товариша Гуренко. — Якби ще хоч скибочку прохолодного кавуна, аби огріків з грядки!

Гусев неголосно сміявся

— не може Кузьма без вигадок. І вдявся у дзиги ворожої оборони. Там не замовляли кулемети.

Село майже поруч, та шлях до нього перегинали сильні ворожі укріплення.

— Я призначений з Грозного, де до війни на нафтопромислах трудився, — знову обзивався Гуренко, — а родом з вишневого села Дмитрівки, що поблизу залізничної станції Знаменської. Річка Інгулець там протікає, смирна така, тепловодна. Оце лежу, і чувається, як падають у розквітку траву перестиглі яблука...

Від тих слів їм запахло яблуками, м'ятою і чорнобривцями. Кілька важких снарядів чухнули поблизу. Далі стало тихо. Гусев торкнув плече Гуренка.

— Чуєш, Кузьма, при-

бридло. А давай раптово, он отим вибалком до передньої траншеї.

— За Батьківщину! — вигукнув Гуренко.

— Вперед! — повторив Гусев.

Ударом вони першими ввірвалися до траншеї ворога, захопивши кілька полонених, знищивши обслугу станкового кулемета. Батальйон піднявся в атаку.

20 серпня 1944 року село Попяська стало нашим. Притиснувшись один до одного, спали Гуренко і Гусев — герої дня. І снились їм сні, що повагали на коротку мить до рідної домівки.

Наступного дня ще вжичий бій за село Ермокліє. Його зав'язав авангард наступаючих військ. Ворог раптово контратакував «тиграми». Німецькі сталеві потвори проти радянських автоматників на відкритій місцевості. Напа-

ртилерія ще не встигла піднятися, та бій було прийнято.

Гуренко і Гусев перебували на передньому краї наступаючих, а тому першими побачили танки.

— Чотирнадцять «тигрів», — важко видихнув сфрейтор, — а за ними сунуть автоматники.

Обоє притиснувшись до землі, ніби хотіли встати в ній, захиститися. А танки вже близько. Щось боляче полоснуло Гуренка по руках. За мить гімнастерка стала липною і якоюсь важкою. Слабкими рухами б'єць притис до грудей кілька гранат.

А ворожій потвори ось вже поруч, намагаються вилитися у бойові порядки нашої піхоти. Приготував гранати! Олександр Гусев. Вони не встигли наблизитися перед сиртоту. Безстрашні воїни кинулися під ворожі гусениці, зупинивши зухвалі марші фашистів. Незабаром одарила наша артилерія.

Це було 21 серпня 1944 року. Ввечері піхотинці підібрали тіла героїв і з почестями поховали. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 24 травня 1945 року за подвиг на молдавській землі К. Й. Гуренку і О. І. Гусеву посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. На місці їх подвигу, поблизу с. Ермокліє Суворовського району височить пам'ятник.

О. РЯБОШАПКА, краєзнавець.

ТЕПЛО РІДНОЇ ДОМІВКИ

ТОВАРИШ ПТУ

— Мадярну справу треба полюбити, якщо хочеш стати справжнім майстром. Мені здається, що її навчив не побити, а власними руками ти творити тепло, затилок. Це — по-перше. А по-друге, моя професія потрібна людям. Тоді хіба це не найважливіший стимул при виборі життєвої стежини?

Ось так розповідає про свою майбутню професію учениця групи малярів 4/5 Кіровоградського МПТУ № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова Лариса Яновська. І так захоплено, з любов'ю говорить про свою спеціальність, друзів, училецько кожен із 24 членів цієї найкращої, найдружнішої, найгуртованішої групи, в якій двадцять три дівчата і одного хлопця. Та Валерій Суховенко не нарікає на свою долю.

— Вулиця з перших же днів перебування в училищі ця група стала міцним, дружним, енергійним колективом, у якому люблять трудитися і вміють відпочити, не терплять лідарів і поважають один одного. Такими вони і залишилися протягом усіх трьох років навчання. — характеризує своїх вихованців майстер виробничого навчання Микола Іванович Пономаренко.

... Іде заняття зі спеціальності. Приємно дивитися, як працюють учениці. Ось старанно, виважено кладе маляр за малярком Євгену Рубаченку.

— Євгену — одна з найстаріших дівчат в групі, — каже Микола Іванович. — І в роботі, і в навчанні. Звичайно, не завжди все у неї виходить, але бачу, є в учениці бажання знати, навчитися, вміти.

Міцно тримає в руці цятку Люба Неммерянська. — Вважаю, — каже Люба, — що робота маляра багато в чому нагадує роботу художника. І в першу чергу тим, що обидві приносять радість людям.

Завжди разом з дівчатками їхній комсомольський ватажок Валентина Ткач. Показують її в групі, у усьому беруть приклад з неї. У Валі енергії — не позичати. Побачила людина, що подружки Євгену Рубаченку і Віра Жердкова непогано грають у волейбол. Запропонували їм записатися до волейбольної секції. Спочатку дівчата вагалися: чи не заважатиме спорт навчанню? Але коли прийшли до спортзалу, сумніви відразу зникли. Лишилися тільки величезне бажання займатися улюбленим видом спорту.

Є в групі свої артисти, спортсмени, є і любителі вишивати по дереву. Крайці роботи Олени Волошини та Лариси Яновської експонуються на місцевих та обласних виставках. А навчати цього ремесла своїх вихованців майстер М. І. Пономаренко. Навчив їх бачити прекрасне в оточуючому світі і передавати таким оригінальним способом.

Дівчата — цікаві співрозмовниці, з ними можна поговорити на будь-яку тему. Тільки про одне вони не хочуть згадувати: що через кілька місяців закінчується їхнє навчання...

— Училецько стало нам другою домівкою, де завжди нас чекають, де тепло і затишно, де є вірні наші діти, — кажуть учениці.

І. ГОЛОВКО.

НЕЩОДАВНО наш кореспондент зустрівся з керівником художньої агітбригади «Вогник» П. М. Рижковим.

— Петре Миколайовичу, хто перші глядачі нових програм агітбригади?

— Звичайно, робітники нашого заводу. Адже в основу своїх виступів

У нього гарна й символічна назва — «Вогник». Вік його цілком солідний — восени колективові виповниться шістдесят. Лауреат II і III республіканських конкурсів агітаційних бригад, володар Великої золотой медалі I Всесоюзного фестивалю само-

може стати кожен бажаючий. Ні спеціального відбору, ні перевірки здібностей, слуху чи голосу ми не проводимо.

Школяркою прийшла до нас Тетяна Короткова. І ось уже сім років не розлучається з «Вогником». Як і будівельник Ювеналій Кабанов, як і економіст Наталка Житишська, як і технік Діна Рябокіна.

Люди різних професій у нашому колективі. Петро Кузнецов — електрик, брати Микола і Станіслав Славні — токарі, Микола Ткач — інженер — конструктор. Об'єднує їх спільна любов до прекрасного, до мистецтва, до свого заводу. Вони не шкодують ні сил, ні часу, щоб виступи нашого колективу були яскравими, бойовими, художньо довершеними.

— Які нові програми готує «Вогник» нинішнього року?

— Продовжуючи традицію «Сильної блузи», випускатимемо «живу газету», підготували нову програму, яка називається «Чотири сторінки». Це своєрідний успішний випуск нашої багатотиражної «Червона зірка». Фрагменти цієї програми ми й покажемо делегатам обласної комсомольської конференції.

На суд глядачів незабаром представимо ще одну нову програму — «Муха містерія буфф».

З особливим патисненням працюємо над програмою «Очіма друга», присвяченою першим комсомольцям області, нашому нескореному «Спартаку». Своєрідним звітом комсомольців-культармістів «Вогника» буде програма, присвячена комсомольським з'їздам.

Інтерв'ю вела
Н. ЧЕРНЕНКО.

Душі прекрасні поривання

ТВОРЧИСТЬ

ми обов'язково беремо факти їхнього життя. Судді вони пристрасні, вимогливі. Особливо ми цінуємо думку робітників-ветеранів Катерини Михайлівни Карданець і Михайла Яковича Гасаленка. Вони — організатори та учасники першої агітбригади на заводі, яка називалася «Сильна блуза».

— Отже, ваш колектив продовжує традиції знаменитих «синьоблузників».

— Так. Ми свято бережемо традиції «Сильної блузи». Як і «синьоблузники», постійно звертаємось до творчості Володимира Маяковського. Традиційним є і введення у програми пантоміми, елементів художньої гімнастики. Девізом «Сильної блузи» було: «Агітація і бій». Агитувати всіма формами

діяльної творчості трудящих, нагороджений Дипломом ВДНГ УРСР, удостоєний звання народного... Не злічити всіх титулів і нагород художньої агітбригади «Вогник» заводу «Червона зірка».

сценічного мистецтва за нове, прогресивне у виробництві, давати бій ледарям, мариотратникам, усьому, що заважає нам рухатися вперед, — таке завдання стоїть і перед нашим колективом.

— Кожен учасник агітбригади декламує, співає, виступає як драматичний актор, як мим, гімнаст. Мабуть, непросто стати учасником такого своєрідного художнього колективу?

— Зовсім ні. Учасником нашого колективу

Ми — комсомол

Музика К. Домінчена
Слова А. Демиденка.

Часе крилатий, часе космічний
Ми віку двадцятиго зоряні діти.
Ми з тих, хто долає круті віражі,
Ми на найпершій завжди рубежі.

ПРИСПІВ:

Ми всі романтики й поети.
Ми у містах і в гомоні села.
Ми — комсомол, ми — молодість планети.
Нашим безсмертям (Двічі)

Стануть наші діла!
З вітру і сонця всі ми відлітлі.

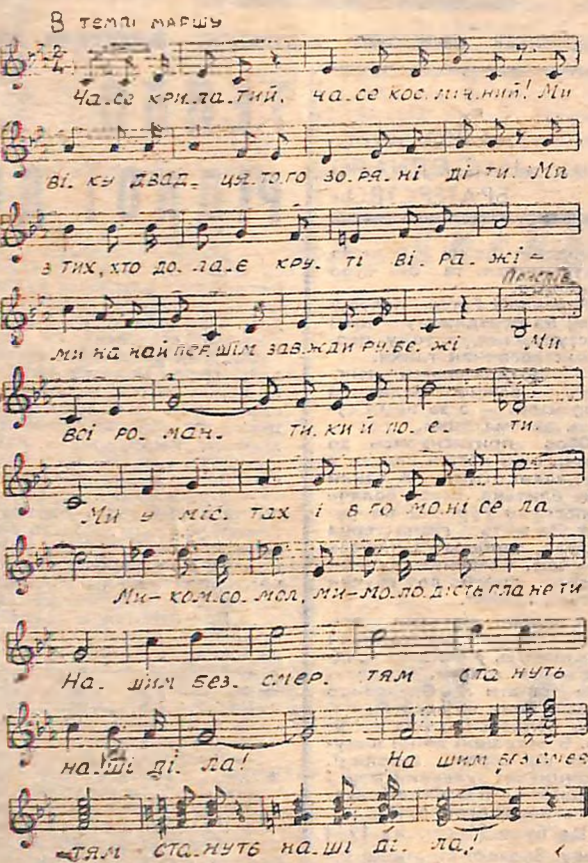
Ти, серце тривожне, не дай нам спочити.
Хай нас доганяють в дорозі листи —
Ми ж несподівано з тобою в житті.

ПРИСПІВ.

Подвиги наші встануть над світом.
Ми плем'я завзятих, яке не скорити.
Ми з тих, в кого совість і пісня в душі.

Ми на найпершій завжди рубежі!

ПРИСПІВ.

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БК 03225.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кировоград.

вул. Луначарського, 36.

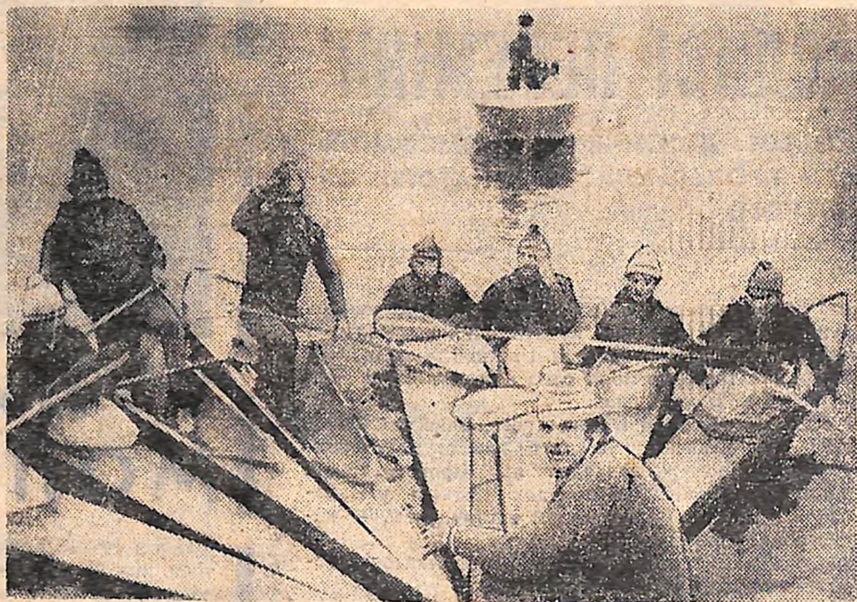
Індекс 61107.

Обсяг 0,5 друку арк.

Зам. № 99.

Тираж 51300.

СПОРТ

На знімку: навіть узимку не припиняли тренувань веслувальники Ново-архангельська. Фото В. ГРИБА.

ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

КОНТРОЛЬНА — У СПОРТЗАЛІ

Побузький нікелевий завод — одне з наймолодших підприємств кольорової металургії країни. І колектив тут в основному молодіжний: дві третини робітників і службовців — віком до 30—35 років, понад 400 чоловік — комсомольці. Тож і робота йде з молодечим запалом.

У побузців міцна дружба з фізкультурою і спортом. Починається вона з виробничої гімнастики.

А вчора, після закінчення робочого дня, в розпорядження металургів віддається спортивний зал, який став до ладу в другій половині минулого року. На фізкультпаузи, побіжки, пограти з м'ячем сюди приходять ті, хто ще кілька годин тому розливав метал, керував машиною, верстатом, сидів за креслярською дошкою. Серед цих людей ми бачимо майстра конвеєрного цеху, голову колективу фізкультури заводу Ю. О. Петровича, розливальників металу Леоніда Цикалюка, Анатолія Денисова, Андрія Романченка та інших.

Спортивні навички, набуті в секціях, робітники і службовці демонструють на різних змаганнях. Основним видом серед них є літня й зимова заводські спартакіади.

У всіх комсомольських групах обговорили постанову ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту». Було вирішено провести спортивні поєдинки з участю кожного комсомольця. Вже нині більше двох третин спілчан склали нормативи комплексу ГПО. Кращі молоді спортсмени Василь Гонтерук, Анатолій Нагорний, Леонід

Сільванюк, Сергій Огєр — фізюрги у своїх виробничих підрозділах. Вони допомагають юнакам і дітям скласти залік з фізичної та військово-технічної підготовки.

Традиційними стали в колективі фізкультури спортивні змагання на приз героїв-земляків. У першій половині лютого за пропозицією секретаря заводу комсомолу Тетяни Іванівни влаштували турнір із зимового багатоборства ГПО на приз пам'яті Любові Римар — комсомольського ватажка підпільної організації «Спартак», що діяла в роки війни. В ньому взяли участь колективи комсомольсько-молодіжних бригад підприємства, збірні цехові команди.

А нині йде діяльна підготовка до змагань з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди». Перші поєдинки знову ж таки пройдуть у виробничих підрозділах, потім цехові турніри і аж після цього найсильніші багатоборці вийдуть на загальнозаводські фінальні змагання.

Активізували свою роботу і групи «Здоров'я». Очолюють їх теж комсомольські активісти. Наприклад, секретар комсомольської організації плавильного цеху, делегат обласної комсомольської конференції Павло Рясний нещодавно влаштував змагання зі спортивного рибальства.

Стяжка — на громадський актив. Ось кращі фізкультурні активісти — тренер з класичної боротьби кандидат у майстри спорту Дмитро Яровенко, тренер з велоспорту, теж кандидат у майстри спорту Тетяна Рижко, тренер з настільного тенісу Іван Косевич, інструктори виробничої гімнастики на громадських засадах Надія Лавре-

нюк, Сергій Геховський та інші.

...Удень, коли дорослі на роботі, господарями спортивної бази є діти і підлітки. Працює дитячо-юнацька спортивна школа, відбуваються заняття секцій, тренування і змагання. В залі боротьби і важкої атлетики понад 60 хлопчиків. Високе завзяття показують юні атлети Валерій Добреця, Олег Калитинський, Юрій Каїров, Юрій Самофал, Олександр Яровий.

— Це наші перші кроки на шляху виконання постанови партії та уряду «Про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту», — каже Ю. О. Петрович. — З відкриттям спортивного залу збагатилася спортивна база. Занімаються спорудження та обладнання відкритого комплексу, де є футбольне поле, легкоатлетичні сектори, тенісний корт, волейбольні й баскетбольні майданчики. Не пустують у нас шахово-шашковий клуб, зал класичної боротьби, велобазу, човнова станція.

Використання спортивних баз комітет комсомолу теж узяв під свій контроль. Складено спеціальний графік відвідування спортзалу, тренувань на ігрових майданчиках. Присмо бачити, що ті робітники, котрі працювали тут під час суботників і недільників, обладнуючи спорткомплекс, тепер найбільш активно тренуються. Ці активісти також подбали щоб були спортивні майданчики для дітей і підлітків біля житлових будинків, гуртожитку.

Намічено такий найближчий рубіж: добитися, щоб на кінець поточного року залучити до масових фізкультурних занять не менше 70 процентів працюючих, усіх комсомольців. А кінцева мета — перетворити завод на підприємство здоров'я, а селище Побузьке — на селище здоров'я.

М. ВІВІЧ.

Справи новосілля

У центрі Вільшанки на площі імені В. І. Леніна виросла нова споруда, у якій справила новосілля районна бібліотека. Її мо-

лоді працівниці Л. Симонівська, Н. Артошенко, Л. Гапжа, Л. Опря, В. Делюра радіють — тепер на огляд нової літератури до просторого читального залу можна буде зібрати значно більше любителів книги, ніж раніше.

Але не тільки у дзвінкій тиші бібліотеки дізачатком комсомолки зустрічаються з читачами. Вони — часті

гості у колегії «Аврора», бувають на фермах, тракторних естандах.

Г. ШАЛАПКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
смі Вільшанка.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.